

[Glistrup]

klassen. Projekterne er uoverskuelige, og der udvikler sig meget lettere simpelt hen rent og skært skandaløse fejlpositioner undervejs, som man først på et for sent tidspunkt får øje på. Folkene i byggeudvalget skal måske opstille til genvalg i løbet af kort tid eller skal gå på pension efter lidt længere tid, og derfor skjuler man det, og tingene vokser sig endnu større.

Når man først bygger deroppe i milliardklassen, så har man en tilbøjelighed til, at så skal det også være noget, der virkelig kan holde og kan afskrives over en lang periode. Er der noget, man ikke kan låse sig fast på, så er det sygehusbyggeri i dag, for man kan simpelt hen ikke skue ud i en lang fremtid. Sygebehandlingsmetoderne ændrer sig meget kraftigt i vor tid, og derfor kan det ikke nytte noget at lægge sig fast på ganske bestemte indretninger. Byggeteknikken, byggemulighederne ændrer sig kraftigt, og selve sygdomsmønstret ændrer sig jo også. Vi er mange i denne sal, der er så gamle, at vi kan huske, dengang sygdomme først og fremmest var fattigdomssygdommene med dårlig ernæring, med tuberkulose, og hvad man nu døde af i vores forældres og bedsteforældres tid. Og nu er det jo altså blevet til vellevneds sygdomme, der faktisk kræver sundhedsvæsenets indsats, og der kan meget vel tænkes yderligere udviklinger på dette felt. De smidige små lokale enheder er meget bedre egnede til hurtigt og effektivt at optage de nye signaler, der kommer på alle disse felter, og derfor er det dem, vi først og fremmest skal satse på.

Det, der har været nævnt med lægeprestige-ræset, med, at man absolut skal have noget legetøj til mange, mange millioner kroner, som måske kan anvendes en eller to gange om året, er også noget, som trives i de store hospitalsmiljøer.

Det, vi har brug for, er først og fremmest steder, hvor man kan behandle de lidelser, som titusinder af os kommer ud for: dårlig ryg, ondt i maven, hovedpine og andre ting, der måske kan forekomme superlægen noget trivielle og banale, men som det virkelig er vigtigt at sygehusvæsenet er indstillet på at kunne klare. Samspillet med den lokale lægestand, sundhedsplejerske, hjemmesygeplejerske osv. udfoldes også meget bedre, når vi har mange lokale enheder spredt ud over landet. Det er utvivlsomt dér, vi skal hen, også når vi skal ind på netop forebyggelsen,

som vi alle er enige om at der skal satses meget mere på fremover.

Man har hævdet, at fremskridtspartiet, når vi siger, at vi skal satse kraftigere end hidtil på mindre, lokale enheder, dermed skulle gå imod de specialiserede sygehuse, som selvfølgelig kun kan bestå med et større befolkningsgrundlag end 20.000, 50.000, 100.000 mennesker. Det er ikke rigtigt. Fordi man på mere specielle behandlingssteder har behov for måske at få 1 million eller 5 millioner mennesker som sit befolkningsgrundlag, behøver det ikke at være store, uoverskuelige, upersonlige enheder. Det kan glimrende deles op, sådan at man altså har de landsdækkende eller landsdelsdækkende specialer delt ud på enheder, der ikke er alt for store hver for sig. Vi er da f. eks. i fremskridtspartiet særdeles tilfredse med, at man på de områder, hvor selv et befolkningsgrundlag på 5 millioner er for lille til meget sjældne sygdomme – som man har gjort det fra indenrigsministeriets side – faktisk er gået et skridt videre med bekendtgørelsen her fra marts 1978 om, at folk kan få deres sygehusbehandling betalt af danske skatteydere på udenlandske specialinstitutioner.

Derfor skal man bestemt ikke opfatte det fremsatte forslag om motiveret dagsorden om, at man skal lægge hovedvægt på mindre, lokale enheder, således, at vi derved udtrykker, at man skal lægge den udelukkende vægt derpå. Selvfølgelig har vi da i vor tid brug for specialsygehuse – måske endda også specialsygehuse, der kan komme helt op imod de 1.000 sengepladser – men det må bare være undtagelsen, og derfor skal hovedvægten ikke lægges derpå.

Derfor er f. eks. det radikale venstres og venstres bemærkninger til fremskridtspartiets indlæg til en vis grad beroende på misforståelser, og derfor skal vi også anbefale de partier at stemme for vort dagsordensforslag.

Henning Jensen (S):

Hr. Grove og hr. Tyroll efterlyste en kommentar eller en reaktion, om man vil, fra min side med hensyn til socialdemokratiets sundhedspolitiske udspil. Jeg mener ikke, at debatten i dag er den rigtige anledning til at diskutere dette udspil, men jeg synes, hr. Grove nærmest ser spøgelser ved højlys dag, når han giver udtryk for alle de forskrække-